

О. ХЕНРИ
РОЗА В МЕХАНАТА

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1993

chitanka.info

Госпожица Пози Карингтън се радваше на заслужен успех. Тя започна живота си с нищо необещаващото име Богс в градчето Кранбъри Корнърс. На осемнайсетгодишна възраст възприе името Карингтън и започна работа като танцьорка в един столичен водевилен театър. След това премина леко и съвсем законно през различни етапи: „пиленце“ в знаменития октет „Птичето“ в нашумялата музикална комедия „Нелепици и измишльотини“, солистка в танцовата труппа на „Фол де Рол“ и накрая в ролята на „Тоанет“ в оперетата „Банският халат на краля“ — роля, която спечели благоразположението на критиката. В момента, когато разказваме за госпожица Карингтън, тя се къпеше в слава, ласкателства и шампанско, а антрепреньорът хер Тимоти Голдщайн беше сложил подписа си под солиден документ, който гласеше, че през настъпващия сезон госпожица Пози ще играе главната роля в новата пиеса на Дайд Рич „Под светлината на газа“.

При хер Тимоти незабавно се яви младият талант на века Хайсмит, изпълнител на характерни роли, който пожела да играе като Сол Хейтосър, главната мъжка комична роля в „Под светлината на газа“.

— Драги мой — каза му Голдщайн, — вземете тази роля, стига да успеете да я получите. Госпожица Карингтън отказва да се вслушва в моите съвети. Тя вече отхвърли пет-шест много добри актьори, които великолепно играят „селяндур в града“. И казва, че няма да стъпи на сцената, докато не открие най-добрия Хейтосър. Тя, знаете, е израснала на село и когато някое бродуейско оранжерийно цвете си натика слама в косата и се опитва да я представи за детелина, просто излиза от кожата си. Попитах я почти на шега не е ли подходяща тази роля за Денман Томпсън. „Не! — отсече тя. — Не ми трябва нито той, нито Джон Дру, нито Джим Корбът — никой от тия лигльовци, които не различават брава от бравче. Не са ми нужни заместители“. Така че, моето момче, ако искате да играете Сол Хейтосър, гледайте да склоните госпожица Карингтън. Желая ви успех.

На другия ден Хайсмит взе влака за Кранбъри Корнърс. Остана три дни в това затънтено и глухо селище. Издири рода Богс и изучи цялото им житие чак до трето и четвърто коляно. Събра маса факти и се потопи в местния колорит. Селището не беше израснало толкова скоро, колкото госпожица Карингтън. Актьорът установи, че от времето на единствената жрица на Терпсихора в градчето ѝ са

настъпили толкова малко съществени промени, колкото и на сцената, на която „тя се подвизава четири години“. Хайсмит просто попи Кранбъри Корнърс и се завърна в града на хамелеоновските промени.

И не другаде, а в една механа Хайсмит достигна върха на театралната си кариера. Не е нужно да уточняваме мястото, има само една механа, където госпожица Карингтън можеше да се срещне след всяко представление на „Банският халат на краля“.

На една маса седеше малка оживена компания, която привличаше всички погледи. На първо място трябва да споменем дребничката, пикантна, разговорчива и очарователна госпожица Карингтън. Следва хер Голдщайн, гръмогласен, къдрокос, мастит и малко смутен — като мечок, уловил случайно в лапите си пеперудка. После някакъв вестникар, намръщен, ухажван, вечно нащрек, който преценяваше всяка чужда дума като възможен материал за дописка и лапаше с величествено мълчание омарите си. И накрая младеж, сресан на път в средата и с име, което блестеше със златни букви върху чека за сметката в ресторанта. Тези хора седяха на масата, музикантите свиреха, а келнерите сновяха напред-назад винаги гърбом към нуждаещите се от услугите им и всичко беше необичайно и весело, защото ставаше на повече от човешки бой под нивото на улицата.

В единайсет и четирисет и пет в механата влезе някакво същество. Първата цигулка взе до диез вместо до, кларинетът изпусна въздух на един великолепен пасаж, госпожица Карингтън прихна да се смее, а младежът с разделената на път коса глътна, без да ще, маслинен костилка.

Влезлият имаше безупречен селяшки вид. Кльощав непохватен дървенияк с коса като коноп и зинала уста, съвсем объркан от силната светлина и изисканата клиентела. Носеше кафеникав костюм от груб плат и яркосиня вратовръзка, от ръкавите му стърчаха кокалести китки, а от крачолите — глезени в бели чорапи. Той събори един стол, седна на друг, обви с крак крака на масата и се усмихна притеснен на приближаващия го келнер.

— Ами че то, донеси ми чаша отлежала бира — отговори той на любезния въпрос на келнера.

Всички в механата обърнаха поглед към него. Беше свеж като младо цвете и открит като градинско гребло. Погледът му веднага взе да блуждае из заведението, сякаш искаше да види дали свинете не са

се набутали в градината с картофите. Накрая този поглед се спря на госпожица Карингтън. Той стана и тръгна към масата ѝ с широка усмивка и малко почервенял от приятно смущение.

— Как сте, госпоице Пози? — каза с акцент, който не оставяше съмнение за произхода му. — Помните ли ме... Бил Съмърс, дете живеехме точно зад ковачницата. Е, порасъл съм малко, откак вие заминахте от Кранбъри Корнърс. Да ви кажа, Лайза Пери си мислеше, че може да ви срещна, докато съм в града. Нека ви кажа, Лайза Пери се омъжи и смята...

— Не може да бъде! — прекъсна го живо госпожица Карингтън. — Лайза Пери се омъжила? С нейните лунички?

— Да, да, още през юни — засмя се сплетникът, — и се премести в Татъм Плейс. А пък Хам Райли взе, че стана свещеник. Старата госпоица Блидърс продаде къщичката си на капитан Спунър. Най-младата дъщеря на семейство Уотърс избяга с учителя по музика. А през март изгоря сградата на съда. Чичо ви Райли го избрах за старши полицай. Матилда Хоскинс умря от едно убождане с игла в ръката, а Том Бийдъл задиря Сали Ладроп — казват, не пропускал нито една вечер да стърчи пред вратата ѝ.

— Виж я ти тази с опулените очи! — възкликна госпожица Карингтън. — Но Том Бийдъл някога... Извинете за момент, приятели... Я се запознайте, това е моят стар приятел господин... как беше? Да, господин Съмърс. Господин Голдщайн, господин Рикетс, господин... о, как беше фамилното ви име? Все едно: Джони. А сега ела насам да ми разкажеш още нещо.

Тя го повлече към една празна маса в ъгъла. Хер Голдщайн сви тлъстите си рамене и повика келнера. Вестникарят се пооживи и си поръча абсент. Младежът с разделена на път коса изпадна в меланхолия. Клиентите на механата се смееха, звънкаха с чаши и се радваха на комедията, която Пози Карингтън им устройваше след редовното си представление. Неколцина скептици шепнеха нещо за „агента на пресата“ и се усмихваха с разбиращи погледи.

Актрисата опря на длани очарователната си брадичка с трапчинка и забрави напълно публиката — способност, на която се дължаха лаврите ѝ.

— Аз май не си спомням никакъв Бил Съмърс — каза Пози Карингтън замислена, вперила поглед в невинните сини очи на селския

жител. — Но като фамилия помня Съмърс много добре. У нас там няма кой знае какви промени, струва ми се. Ти виждал ли си напоследък някого от нашите?

Тук Хайсмит пусна най-силния си коз. Ролята на Сол Хейтосър изискваше не само комизъм, а и вдъхновение. Нека госпожица Карингтън се убеди, че и за това го бива.

— Госпойце Пози — каза „Бил Съмърс“, — аз бях при вашите само преди два-три дена. Вярно е, че там особени промени няма. Е, люляковият храст под кухненския прозорец е порасъл доста, а брястът в предния двор е изсъхнал, та трябваше да го отсечеме. И все пак, всичко като че ли не е това, което беше по-рано.

— А как е мама? — попита госпожица Карингтън.

— Когато я видях последния път, седеше пред вратата и плетеше подложка за настолна лампа — каза „Бил“. — Поостаряла е, госпойце Пози. Но в къщата всичко си е както преди. Майка ви ме покани да седна. „Само не бутайте плетения люлеещ се стол, Уилям — каза ми. — Не е докосван, откак Пози замина; и тази покривчица, която тя подшиваше, така си стои, както я е метнала на ръчката на стола. Все се надявам — казва, — че някой ден Пози ще я довърши“.

Госпожица Карингтън повика с пръст келнера.

— Още едно шампанско, сухо — поръча тя. — За сметка на Голдщайн.

— Слънцето светеше срещу вратата — продължи летописецът от Кранбъри — и майка ви седеше точно срещу светлината. Предложих ѝ да се отмести малко встрани. „Не, Уилям — казва, — щом седна тъй и се загледам към пътя, повече не мърдам. Всяка свободна минута седя тъй и надничам през оградата да видя не се ли задава моята Пози. Тя си отиде през нощта и на другия ден видяхме в праха на пътя дирите от обувчиците ѝ. И все ми се чини, че когато шумният живот ѝ омръзне и си спомни за старата си майчица, някой ден тя ще се върне по същия този път“. На тръгване — заключи „Бил“ — откъснах ей това нещо от храста пред входа. Рекох си, че може да ви срещна в града и ще ви е приятно да получите нещичко от родния дом.

И той измъкна от джоба на самото си една роза — поувяхнала жълта кадифена роза, клюмнала главица в душната атмосфера на тази гадна механа, като девица на римска арена пред горещото дихание на лъвовете.

Силният и звучен смях на госпожица Пози заглуши оркестъра, който свиреше „Камбанки“.

— О, боже мой — възкликна весело тя, — има ли на света нещо по-скучно от нашия Кранбъри. Аз не бих могла да прекарам и два часа там — просто ще умра от скука. Впрочем, страшно се радвам, че се видяхме, господин Съмърс. А сега е време да се прибирам в хотела и да се наспя хубавичко.

Тя пъкна жълтата роза в пазвата на великолепната си копринена рокля, стана и кимна повелително глава на хер Голдщайн.

Тримата ѝ приятели и „Бил Съмърс“ я изпратиха до очакващото я такси. Когато всичките ѝ флъонги и панделки благополучно се вместиха вътре, на сбогуване госпожица Карингтън ги дари с ослепителния блясък на зъбите и очите си.

— Бил, отбий се в хотела да се видим, преди да заминеш — извика тя и лъскавото такси потегли.

Както беше с маскарадния си костюм, Хайсмит тръгна с хер Голдщайн към близкото кафене.

— Е, как беше? — усмихна се актьорът. — Ще трябва да ми даде ролята на Сол Хейтосър, нали? Госпожицата нито за миг не се усъмни.

— Аз не чух какво си говорихте — каза Голдщайн, — но в облеклото и държането ви нямаше грешка. Да прием за вашия успех. Съветвам ви още рано сутринта да отидете при госпожица Карингтън и да я атакувате за ролята. Не е възможно да остане равнодушна към способностите ви, които доказахте.

В единайсет и четирисет и пет на другия ден Хайсмит, елегантен, облечен по последна мода, самоуверен, с цветче обичка на бутониерата, изпрати картичката си до разкошния апартамент в хотела на госпожица Карингтън.

Посреща го камериерката на актрисата, францужойка.

— Мене много съжалява — каза мадмоазел Ортенс, — но на всички трябва да казва това. Много жалко! Мис Карингтън разкъсало всички контакти с театър и отишло да живее в... как беше? О да, Кранбъри Корнър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.